

než příslušelo Robertu V-ovi, o tomto bylo však zjištěno, že již v roce 1922 postoupil pohledávku tu Josefu J-ovi. Postup jest dosud účinný a zahrnuje v sobě povinnost V-ovu, by účet u poštovního šekového úřadu dal i formálně přepsati na jméno J-ovo. Z nedodržení tohoto závazku nemůže Robert V. nabytí práv a obohatiti se na účet svého smluvníka, ale právě tak, jako by proto musila býti hořejší námítka odmítnuta, kdyby ji vznesl Robert V., musí se státi také, když ji činí žalovaná obec. Okolnost, že V. zůstal vůči poštovnímu šekovému úřadu pro nesplnění náležitostí předepsaných jeho obchodními podmínkami dosud vlastníkem účtu, má jenom ten význam, že, kdyby Robert V. učinil jako majitel účtu o něm opatření, přičítací se ujednání s Josefem J-em, byl by poštovní šekový úřad tímto opatřením vázán. Pro poměr mezi stranami této rozepře nejsou však rozhodny obchodní podmínky poštovního šekového úřadu, nýbrž smlouva ujednaná svého času mezi Robertem V-em a Josefem J-em. Proto nemá skutečnost, že účet nebyl dosud přepsán na jméno J-ovo pro tento spor významu. Když konečně dovolatelka poukazuje na to, že mnozí obchodníci dávají si zasílati platy složenkami šekového poštovního úřadu, znějící na účet jejich banky, a dovozuje, že právě tak, jako se tyto platy stávají připsáním na účet banky vlastnictvím banky a mohou býti předmětem exekuce proti bance, jest i pohledávka, jež jest předmětem tohoto sporu, vlastnictvím Roberta V-a jako majitele účtu a může býti předmětem exekuce proti němu, přehlíží podstatný rozdíl mezi tvrzenou obchodní zvyklostí a skutkovým základem tohoto sporu, že totiž dispoziční právo o účtu V-ově bylo přeneseno právně i fakticky na Josefa J-a. Bez tohoto přenesení neměl by ovšem Josef J. přímého práva na zabavenou pohledávku, nýbrž jenom obligační nárok proti Robertu V-ovi, a ten by napadené exekuci nepřekážel.

Čís. 6471.

Shledá-li odvolací soud, že odvolání jest nepřipustným, nemůže se zabývati ani důvodem zmatečnosti.

Do rozsudku prvního soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, jest odvolání žalovaného nepřipustným, třeba byla žaloba zamítnuta z důvodu, jež žalovaný popřel, pak-li onen důvod nestal se předmětem sporu ani tím, že mu žalobce přizpůsobil žalobní nárok, aniž tím, že byl učiněn předmětem mezitimního určovacího návrhu.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, R II 346/26.)

Do rozsudku prvního soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, odvolal se žalovaný. **O d v o l a c í s o u d** odmítl odvolání pro nepřipustnost. **D ů v o d y:** Napadeným rozsudkem byla žaloba z věcných důvodů zamítnuta. Nicméně podal žalovaný, ač vítězil úplně ve věci hlavní, do tohoto rozsudku odvolání, poněvadž nesouhlasí s odůvodněním tohoto rozhodnutí; zejména poukazuje odvolatel na to, že zamítnutí žaloby opírá se o důvody, jež byly výlučně žalobcem uplatněny. Avšak dle názoru

odvolací stolice nemá žalovaný v takovém případě práva odvolání. Neboť rozhodnutí samo zní úplně ve prospěch žalovaného; důvody tohoto rozhodnutí nenabývají právní moci. I nelze tvrditi, že by »důvody« měly zvláštní význam pro objem právní moci. Z náležitostí odvolacího návrhu vysvítá, že žalovaná strana nemůže se do takového rozsudku odvolávati (srovnej: Hora, Odvolání str. 16. Ott, Soustava III. str. 1. Stein: Civilní soudní právo, II. svazek, str. 10, proti Hellwig: Soustava I., str. 836).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Zřejmě bezdůvodným jest rekurs, pokud vytýká, že o odvolání bylo rozhodnuto v zasedání neveřejném a že se odvolací soud nezabýval odvolacími důvody. Když odvolací soud měl již při předběžném prozkoumání odvolání pochybnosti o jeho přípustnosti, musil o něm podle §§ 470 a 471 c. ř. s. rozhodnouti v sezení neveřejném, a když odvolání uznal za nepřipustné, nemohl již uvažovati o jeho obsahu. Na tom nic nemění okolnost, že jako jeden z odvolacích důvodů byla uplatněna i zmatečnost. Ustanovení Šu 471 čís. 7 c. ř. s., že soud musí přihlížeti ku zmatečnosti, i když stranami není vytýkána, tedy z moci úřední, předpokládá, že bylo do rozsudku podáno přípustné odvolání. Jest-li odvolání nepřipustné, nabývá rozsudek moci práva (§ 466 c. ř. s.) a stává se nezměnitelným (§ 411 c. ř. s.), i kdyby trpěl zmatečností, s jedinou výhradou žaloby podle Šu 529 c. ř. s. Když odvolací soud uznal odvolání za nepřipustné, nesměl se otázkou zmatečnosti již zabývati.

Ani ve věci samé, totiž ve příčině přípustnosti odvolání, není stěžovatel v právu. Právo odvolati se přísluší pouze oné procesní straně, které byla rozsudkem prvního soudu ve věci hlavní způsobena právní újma. Kdo se cítí zkrácen jenom rozhodnutím o útratách, může podati do nepříznivého mu výroku prvního soudu jenom rekurs (§ 55 c. ř. s.). Zda strana utrpěla rozhodnutím soudu ve věci samé právní újmu, musí býti posuzováno podle jejího návrhu. Stěžovatel navrhl, by žaloba na zaplacení 1.000 Kč byla zamítnuta, a setrval na tomto návrhu, i když žalobce přednesl, že spor byl spolu se dvěma jinými spory vyrovnán. Jeho návrhu bylo prvním soudem vyhověno, k uspokojení uplatněného jeho právního nároku není již třeba dalšího jednání. Proto nemůže mu býti přiznáno právo se odvolati. Že byla žaloba zamítnuta z jiného důvodu, než z kterého žalovaný chtěl, aby byla zamítnuta, a že byla zamítnuta z důvodu, jehož správnost žalovaný popřel, totiž z důvodu smíru, opravňovalo by žalovaného k odvolání jenom tehdy, kdyby ujednaný smír se byl stal předmětem sporu, buď tím, že by žalobce žalobní návrh byl přizpůsobil novému svému přednesu, nebo tím, že by se ujednání smíru bylo stalo předmětem mezitimního určovacího návrhu podle §§ 236 a 259 c. ř. s. Pak by byl názor prvního soudu, že sporný smír byl ujednaný, došel výrazu v rozsudkovém nálezů a byl by způsobitým nabýti právní moci. Jelikož se tak nestalo, bylo rozsudkovým nálezem

vysloveno jenom, že žalobní nárok není po právu, a jenom tento rozsudkový nález nabyt právní moci. Protože rozhodnutí se kryje úplně s návrhem žalovaného, nelze mluvit o tom, že první soud jej překročil podle Šu 405 c. ř. s. Názor prvního soudu, že došlo ke tvrzenému smíru, stal se částí jenom rozsudkových důvodů, nemá samostatného právního účinku a nemůže jím žalovaný utrpět právní újmu. Předmětem odvolání nemůže být tento názor obsažený v důvodech soudního rozhodnutí, nýbrž jen rozhodnutí samo. Názor vyslovený v důvodech rozsudku lze napadnouti jedině, když jest možno napadati a napadá se rozhodnutí, jež jest na něm založeno. V obou dalších sporech, jež byly dle žalobce spolu vyrovnány, musí být o ujednání smíru jednáno a rozhodnuto znova. Jestliže ve sporu, v němž stěžovatel jest žalobcem, bude jeho žaloba z důvodu smíru zamítnuta, bude stěžovatel moci se odvolati a docílí tak přezkoumání této otázky vyššími soudy. V tomto sporu nemá na takové přezkoumání práva, proto musil být rekurs proti odmítnutí jeho odvolání zamítnut.

Čís. 6472.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jest vyšší mocí ve smyslu Šu 2 zákona, utvořilo-li se náledí na schodech vlaku vlivem povětrnosti za jízdy mezi dvěma sousedícími stanicemi.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, Rv II 99/26.)

Vystupujíc ve stanici O. z vlaku, sklouzla žalobkyně dříve, než vlak se zastavil, na zledovatělých schodech vagonu, spadla pod vlak a byly jí obě nohy přejety. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze procesní soud prvního stádu uznal po právu jednou třetinou, odvolací soud nevyhověl odvolání žalobkyně, k odvolání žalovaného eráru žalobu zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Skutkové zjištění prvního soudu, že schody pro vstupování do vozu a vystupování z vozu byly při zastavení vlaku v O. pokryty náledím a proto hladké, bylo odvolacím soudem převzato, ale doplněno tím, že sníh byl na plošinu i schody nanesen teprv při nastupování v předcházející stanici, a že se schody staly hladkými zmrznutím sněhového nánosů teprve za jízdy z B. do O. Toto další zjištění odvolacího soudu nebylo dovoláním vůbec napadeno. Když tomu tak, nemá pro právní posouzení sporu významu, zda, jak zjistil bez odporu žalované strany první soud, žalobkyně, sestupujíc po schodech s jedoucím ještě vlakem, sklouzla na náledí pokrývajícím schody, či, jak uznal soud odvolací, pouze spadla, a náledí na schodech nebylo s jejím úrazem v příčinné souvislosti. Utvoření se ledového povlaku na schodech vozů za jízdy jest arci příhodou v dopravě podle Šu 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., neboť řádný železniční provoz vyžaduje, by schody byly stále ve stavu neohro-